

LYŠKÁNORA 52

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Zimosmeř 1062

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

*** Motta tohoto čísla * Claudie? To byla taková obchodní záležitost * Deník Borka z Košehradu *
* Nikdo nebude brát nurnské jméno nadarmo * List Melechorův * Považuji se za dobrého střelce *
* Několik "otázek" na vážený mallikornský soud * Pod čarou ***

Motta tohoto čísla

„...Heném, a mně se zdály hanbatý sny o Fiale...“
Heft Taras

„...He, he, he, mně taky...“

Dolwen

„...Bud' to byly ženský, nebo elfové...“

Menhorian Blathel

„...Nejdřív bych si promluvil s dementem...“

Fionn Ruindorský

„...Na to potřebujeme Gwardita...“

Heft Taras

„...Kup mi chleba a nějaké polopárek...“

Rien Gwardit

„...Tohle může bejt cokoliv...“

Rien Gwardit

Claudie? To byla taková obchodní záležitost

Pro delší době bych chtěl opět obnovit tradiční rozhovory s družiníky, neboť se domnívám, že se jedná o věc přínosnou a zajímavou. Jako prvního jsem vyzpovídal devátého starostu Liscannoru a současně řídícího obecní školy pana Getda Ruindorského.

Gerllod Moskyt

Getde, Ty jsi v družině již velmi dlouho. Mohl bys ve stručnosti povědět něco o svém příchodu?

No, tak já jsem přišel do Liscannoru již víc než před třiceti lety po smrti bratrance Arrawna. Nejdřív jsem se zabydlel v... zabydlel v domě. No... a v podstatě jsem ved takový normální, pokojný život. Vlastně s Nurnskou družinou jsem na dobrodružství vyrazil jen jednou. Mimo to jsem byl pouze s kamarádem Snagrothem a Bregylem Númenem na několika menších výpravách. Takže tolik vo začátcích.

Ty ses ještě před svým příchodem do Nurnské družiny zúčastnil jednoho turnaje, kde jsi byl společně s několika ostatními údajně okraden Krochťou Moskytem. Ten Tě později navštívil a nabídl Ti finanční odškodnění. Ty jsi peníze přijal a pak jsi prohlásil, že mu stejně nikdy neodpustíš. Nevidíš v tom jistý rozpor?

No, ano. V dávných dobách, ještě než jsem dorazil do Liscannoru, jsem se zúčastnil jistého turnaje kdesi daleko v nějaké takové pochybné zemi, kde jsem se v mládí toulal. A skutečně, Krochta Moskyt nás tam okradl a později v něm hryzalo svědomí. A... jelikož zjistil, kde bydlím, když dorazil do Nurnu, tak mi nabídl finanční částku. Já teda nejsem si jist, co jsem tehdy řekl, nicméně peníze mi náležely právem, ale přesto cítím, že jsem ke Krochtovi Moskytovi nemohl pojmout nějakou důvěru za jeho předchozí čin, že... to...

Ty jsi s Nurnskou družinou vlastně vyrazil pouze jednou. Tuším, že to byla výprava, kde se hledalo nějaké jezero. Zkus však zavzpomínat i na své jiné dobrodružné zážitky. Třeba je známo, že vlastníš kouzelný meč, který si velmi pečlivě střežíš, a dokonce máš prý i kouzelný krumpáč. Zavzpomínej, jistě se dobrodružnými historkami jen hemžíš?

Ano, tak samozřejmě. Kromě toho... toho zmíněného turnaje, kde došlo k mnoha zajímavým historkám, že..., s krysou nebo s kostlivým jezdcem, tak jsem navštívil ještě jakýsi pochybný... pochybné trpaslické město, tedy..., které ovládaly zlé síly, v podstatě. Tam si pamatuju, že zahynul přítel Bregyl Númen a... ano, tam sice jsme nezjistili..., sice jsme nenašli žádné velké poklady, protože tam bylo skutečně obrovské množství jakýchsi přišer a nemrtvých a vůbec, blíže je to popsáno v jedné z knih, tuším. Našli jsme tam nějaké věci, jako jeden vynikající meč a kouzelný krumpáč, který jsem měl nedávno tu čest použít při útoku na Liscannor.

Dlouhá léta jsi žil v Liscannoru a byl jsi znám jako pilný sepisovatel a malíř do Nurnské kroniky. Po kom jsi zdědil tento tvůrčí talent?

No, tak to..., to moc nevím, tedy. Od mládí, narozdíl od svých příbuzných, jsem hodně studoval různé knihy a svitky. To jsem se taky dostal ke kouzelníčině. No, a přitom jsem taky zkoušel sám něco sepsat a sám i ilustrovat dané věci. Takže nějak tak.

Dokonce jsi napsal do kroniky i spoustu příspěvků, které ve skutečnosti měl napsat někdo jiný. Jak vzpomínáš na tyto lenochy, a činil jsi tak bezúplatně?

No, to jsem skutečně napsal a bylo to daný tím, že vlastně nikdo jiný se k tomu neměl. No, takže aby to bylo, tak bylo potřeba aspoň..., no, někdo se toho chopit musel. V Liscannoru nebylo mnoho lidí, který by se chtěli podílet na tvorbě kroniky. Vlastně dodnes tam ti lidé nejsou..., takže nezbylo, než se toho chopit sám.

Mezi obyvateli vesnice jsi proslul také svým velmi zhýralým životem. Navštěvoval jsi všemožné lokály a nevěstince, zvláště pak známý nurnský podnik U červené sedmy. Hodně se toho vyprávělo o jistě Claudii. Zavzpomínej na tuto kapitolu svého života. A také by mě zajímalo, kde jsi na to bral peníze, když výprav jsi se vlastně neúčastnil.

No..., samozřejmě, jako v mládí jsem nebyl příliš stavěn pro nějaký rodinný život. Tomu jsem se spíš vyhýbal. Takže jsem se spíš pohyboval po krčmách a po nevěstincích. No, a když nepočítáme... když nepočítáme výpravu, tedy turnaj, kde si peníze odnesl Krochta, ale ten je v podstatě posléze vrátil,

takže to se v podstatě smazalo. Nicméně na ostatních výpravách zas nebyl podíl finanční tak malý. Takže potom pohodlně mohl vystačit na dlouhá léta. Časem jsem potom po postavení liscannorské školy se stal učitelem se stálým platem. Posléze řídícím, takže jsem i tak měl docela slušný příjem a mám docela slušné finance. Ne takové jako dobrodruzi, ale přesto úměrné, nebo nadprůměrné vůči normálním obyvatelům.

No, a co Claudie?

Claudie...? No, to spíš bylo rozvířeno po vesnici. Claudie byla z nejhezčích dam v Červené sedmě. No a jako taková... jako takovou jsem často navštěvoval právě ji. Ovšem, samozřejmě, také časem odešla do zaslouženého jistě důchodu. Protože tam ty ženy nevydrží tak dlouho, tak tam potom bylo i mnoho dalších. To nebyl žádný vztah. To byl ryze obchodní (smích)... obchodní věc.

Když byla v Liscannoru otevřena obecní škola, nabídl jsi své služby jako učitel kreslení. Kterí z žáků Ti utkvěli v paměti?

No, tak samozřejmě. Liscannorskou školou prošla řada žáků. No... co si vzpomínám... někteří byli nadanější. Někteří na tom byli hůře. Co si pamatuji, tak patlal, popatřoval barvy po pergamentu. Takový třeba mladý Gerllod Moskyt kreslil jenom netopýry (smích). No..., ale vzpomínám například na malou Moskytovou, kterou jsem vyučoval i základům magie, ta byla velmi nadaná, malá Naria. Spousta..., nebo vlastně už dost žáků prošlo tou školou. Jako všude, někteří byli nadanější, jiní méně, no.

Mezi Tvými žáky byly i děti Krochty Moskyta, se kterým jsi neměl právě nejlepší vztahy. Nariu Moskytovou jsi dokonce učil i základům kouzlení. Činilo Ti nějaké potíže učit právě je?

To nebyl žádný problém. S Krochťou Moskytem jsme sice nebyli žádnými přáteli, ale nehleděl jsem na něj jako na nepřítele, takže to byl normální jiný obyvatel vesnice a jeho děti, pravda, byly poněkud rozmazlenější než děti ostatních družiníků, ale byly to děti jako všechny ostatní.

Jak vzpomínáš na napadení Liscannoru jistou Klogou? Ty ses přeci také účastnil obrany vesnice?

Ano. Tak to jsem opravdu... To byla tragická událost. To jsem po dlouhé době opět vytáhl svou zaprášenou kouzelnickou knihu a několik bezmegů, které jsem si přinesl z výprav. No a skutečně, naštěstí se nám nakonec podařilo společnými silami Klogu zlikvidovat, což nebylo lehké. A já jsem všechny své síly, co jsem mohl..., ale mohlo to dopadnout i hůř. No, ale i tak to byla tragická událost.

Dalo by se říci, že poslední léta jsou pro Tebe velmi úspěšná. Po smrti Rhandira jsi se stal řídícím obecní školy. Co hodláš učinit pro žáky? Jak to bude například s vybíráním školního od rodičů?

No, tak, snažíme se žákům zprostředkovat co nejlepší..., co nejlepší, jaksi... výuku, k čemuž pomáhá i zapojení jiných družiníků jako pomocných učitelů. Jako pana Griffina, který má na starosti těloprůbu. Pokud vím, tak pan Králík vyučoval dívky vaření. Paní Wulpin zase učí příroduzpyt. No, takže..., jako snažíme se, aby se děti naučily co nejvíc, co se jim hodí do života.

A jak to bude s tím školným?

Školné se stále vybírá ve výši dvěšť zlatých na rok. To už bylo podle rozhodnutí pana Myšílova, nebo mám pocit, že se vlastně začalo vybírat..., nebo vlastně stále platí...

Stal jsi se devátým starostou Liscannoru. Jak vzpomínáš na své předchůdce, a co bys chtěl ve funkci učinit pro obec?

No, tak, já nemám žádné velké plány, v podstatě hodlám jenom udržovat stávající... stávající úkoly. Máme tu rybníkáře, hrobníka... hrobníka poměrně schopného. Prostě hodlám udržovat Liscannor tak, aby fungovaly všechny obecní věci. Nemám žádné velké plány, jako kdysi..., jako kdysi někteří družiníci, kteří požadovali založení nevěstince a podobně. Tak nic takového nepřichází v úvahu. No... hodlám navázat na své předchůdce, prostě spravovat obec k celkové jaksi spokojenosti obyvatel a zároveň se starat o školu. To je druhá priorita, kterou jako řídící a hlavní učitel mám na starosti.

Co bys tedy řekl o svých předchůdcích?

No..., tak moji předchůdci... Já už pamatuju hodně

starostí... Pamatuji..., tedy pamatuji..., vlastně řekl bych skoro..., téměř...

Já Ti je mohu vyjmenovat. Před Tebou byl starostou Klabzej Myšílov, před ním Darlen Moorhed, ještě před ním Burbbag Šestý, a asi pamatuješ i Krochtu Moskyta.

Krochtu Moskyta určitě pamatuju. Já pamatuju... eště předchozí starosty. Lynhaarda... A pamatuji samozřejmě ještě i Rollda Erinského. Je těžko vyjmenovávat, co který starosta. No... jestliže Myšílov, tak dal dohromady Liscannor po všech jaksi těch činech předchozích starostí, kde vlastně obecní pokladna byla v podezřelém stavu. Po Liscannoru se objevilo několik nových vyhlášek, které byly dost podezřelé. Naopak předtím byl Krochta Moskyt, který naopak vedl své megalomanské sny o jaksi zvelebení Liscannoru. Postavil například kuželkárnu, kde nikdy nikdo pořádně kuželky nehrál, a podobně. Takže bych spíš navázal na činnost starosty Myšílova, který dal všechny papíry do pořádku a udržoval jaksi běžné papírování jaksi v pořádku, i když až na jeho známé byrokratické jaksi činy.

V nedávné době jsi se také oženil. O Tvě ženě je známo, že bývala družkou Klabzeje Myšílova a její původní obživa nebyla zrovna počestná. Myslíš si, že to jde dohromady s tím, že jsi starosta obce a zároveň řídící obecní školy?

No, tak samozřejmě. Já už jaksi na stará kolena jsem narazil na mladou pěknou ženu, která hledala někde zastání. No tak jsem... já jsem, stejně jako ona, využil situace a oženil se. Všichni vědí, že se tato dívka věnovala nejstaršímu řemeslu v Gorganu, ovšem jaksi možná méně je známo, že se tam dala jaksi..., jaksi z důvodů..., z důvodů celkové chudoby. No, prostě rodiče jí nebyli schopni uživit a sami ji prodali..., prodali do nevěstince, takže holt..., nebyla to..., jaksi ona si to povolání nevolila ke zbohatnutí, ale vůbec aby přežila.

Nedávno se Ti narodil v dosti pozdním věku první potomek. Co by jsi z něj jednou chtěl mít?

Tak já doufám, že se podaří z něj vychovat řádného občana. No, nevím, zatím je malý, takže uvidíme, jestli bude mít nějaké nadání, které by rozvíjel. Nicméně v celé vesnici je spousta družiníků různých povolání. Takže pokud by... pokud by neprojevoval sklony k magii nebo byl jako já... ke psaní a ke

kouzlení, tak se jistě najde někdo, kdo by ho naučil nějakým jiným jaksi zkušenostem, nebo i... prostě, aby z něj vychoval řádného občana. Anebo se z něj třeba vůbec nestane družiník a bude se chtít věnovat něčemu jinému. Na to je zatím brzo.

Děkuju za povídání

Deník Borka z Košehradu

Tento historický dokument se váže na neslavnou výpravu z podzimu roku 1053 do království Nabalat. Mezi Nurnskými je známá pod názvem Urg'huul a na podnět tohoto deníku se družina na onu výpravu vydala. Výňatek z deníku Borka z Košehradu nalezl ve svém domácím nepořádku bývalý liscannorský rybníkář pan Arkuss Dettor a za láhev režné jej předal ke zveřejnění v Lyskánoře.

Klabzej Myšílov

Výpis z deníku Borka z Košehradu

léto 1053
Přepsal Byrg Básník

Jedná se o důvěrný materiál.
Přísně tajné.

“Pane..., pane...”, oslovil mě chasník, jehož jsem spatřil jako prvního.

“Co vás sem přivádí? U nás se pocestní často nevyskytují”.

Řekl jsem mu, že hledám hrad Norgyd. Vytřeštil na mě oči a rychle ode mne ucouvl a hledal spásu u bohů.

“Jste snad blázen? Snad nechcete vjet přímo do doupěte démona?”.

Ten jednoduchý mladík v otrhaných šatech se klepal.

“Jsem jeho nový majitel”.

Suchost mého hlasu způsobila, že začal drkotat zuby.

“Víte, pane, co se u nás povídá? Na hradě opuštěném po věky se usídlil démon. Lidé viděli v hradě podivná světla i věci, prý tam dáběl pobíhá a vraždí”.

Když jsem mu řekl, že na povídačky nevěřím, tak mě změřil pohledem a tiše řekl: “Nejste první, kdo se tam odvážil, a nikdo živý se nevrátil. Jste blázen, že jste hrad koupil”.

Trochu mě to znervóznilo, ale na povídačky nedám. Je pravda, že hrad jsem získal za babku, ale byl jsem upozorněn na jeho stav. Rozloučil jsem se a vyrazil. Nechal jsem za sebou malou vesnici s ubohými a vystrašenými rolníky. Podle svých informací jsem věděl, že do hradu je to tři míle.

Ty tři míle nebyla zrovna hezká cesta. Tmavý les byl prorostlý vším možným a uprostřed lesa se tyčil ten hrad. Konečně já, Borek Košehradský, po letech jsem získal državu. Můj otec na mě bude pyšný. Služebnictvo přivedu až po průzkumu, až prokážu, že všechny povídačky jsou pouze bláznivou fantazií.

Z myšlenek na krkolomné cestě mě vyvedla první skalka. Terén porostlý stromy a mechem začal stoupat. Můj kůň vyplašil hejno ptáků a ti s krákáním odletěli. Náhle můj zrak zamířil vzhůru. Spatřil jsem ho. Obrostlý starými smrky se tyčil jako němé torzo šíleného sochaře.

Norgyd.

Cena nelhala. Už na první pohled vypadal jako zřícenina. Dvě rozpadlé věže svíraly masivní bránu. Šedivé kameny se netvářily zrovna přívětivě.

Všude najednou ticho.

Brána byla velká, masivní, z hnědého dřeva.

Zastavil jsem.

Prohlížel jsem si hrad a on pohlížel na mě.

Přešel mi mráz po zádech.

Ze snění mě vyrušilo zakrákání ptáka sedícího na hradbách. Dojel jsem k bráně.

Teprve teď jsem si uvědomil, jaká to byla pošetilost vydat se k hradu sám. Srdce se mi rozbušilo, když jsem vyndal svazek obrovských klíčů a ten největší strčil do zámku brány. Otočil jsem. Ozval se skřípot. Ticho. Se zatajeným dechem jsem klíč vyjmul ze zámku. Ticho. Vytáhl jsem meč a strčil ho do brány. Skřípot. Polila mě hrůza.

Co uvidím?

Brána se pootevřela. Zahlédl jsem světlo z šedivého dne.

Otevřel jsem bránu dokořán. Z nádvoří porostlého travou jsem vyplašil hejno ptáků.

Vešel jsem.

To, co jsem viděl, mi vyrazilo dech. Nečekal jsem žádné zázraky, ale rozpadlé hradby s obytnými prostory mě překvapily. Vše vypadalo, jakoby se mělo v jeden okamžik zhroutit. Prošel jsem se po nádvoří. Mělo téměř čtvercový půdorys v délce asi deseti sáhů. Skutečně hrádek.

Zpozorněl jsem.

Ticho, bylo ticho jak v kostele.

Naproti mně byl dvoupatrový dům s děravou střechou a prázdnými okny. Vlevo od něho kamenná studna a zbytek malé stáje pro koně. Za zády jsem měl dvě věže, zpola zbožené. Na všem se tu podepsal čas. Zavřel jsem bránu a po nízkých schůdcích jsem vylezl na hradby. Nyní jsem se na nádvoří díval z tříasáhové výšky a pod botami jsem měl změřt podepsanou věky. Podíval jsem se na les, byl tichý, černý a neústupný. Ani se nedivím, že se tu prý někdo zbláznil. Být tu sám, tak za sebe neručím. Až hrad opravím, tak tu bude krásně. Opřel jsem se o hradby a kochal se pohledem na hrad.

Cože?

Zdá se mi, že jsem zahlédl nějaký pohyb.

Mráz mi přejel po zádech a srdce div nevyskočilo.

Tam v domě, v tom okně, zdá se mi, že se mi... že se tam něco pohnulo. Jakoby se to podívalo a pak zmizelo.

Bohové!

Sevřel jsem meč.

Rozklepal jsem se.

Co mám dělat?

Rozběhl jsem se ze schodů. Mé kroky mířily k malým dvířkám v domě. Vytáhl jsem klíče a zkusil, není-li otevřeno.

Otočil jsem se.

Ve věži.

Věž! Něco se tam pohnulo.

Neviděl jsem to.

Zdřevěněl jsem. Otočil jsem se zády k hradbám a pohledem změřil celý hrad.

Někdo nebo něco tu je! Chvějí se. Těžce oddychují. Od brány mě dělí deset kroků. Zatracenej hrad.

Ted' jsi vyhrál, Norgyde! Ale až já vyhraji válku... Rozběhl jsem se. Otevřel bránu. Zabouchl. Zamknul.

Můj kůň se naštěstí popásal v chomáčích trávy. Rychle jsem nasedl a tryskem uháněl. Raději jsem se neotáčel. Mrazilo mě v zádech. Třeba to nejsou povídky. Zajedu do Košehradu. Mají tam knihovnu a zkusím něco zjistit. Po rychlém úprku z hradu jsem dojel do vesnice, která o mně již věděla. Když jsem projížděl mezi domy, lidé se mě ptali na hrad. Tak jsem jim odpověděl, že jsem s ním velmi spokojen a snažil jsem se zakrýt svůj strach. Ti rolníci se za to tvářili potěšeně, pořád se hlasitě modlili k bohům. Když jsem měl za zády tu vesnici, tak jsem si oddechl. Strašidla neexistují, přepadla

mě úzkost, nic jiného. Vzpomněl jsem si na bratra, Byrga Básníka:

*Šedobílý strach mnou hřímá zas
nekonečný příliv na tvých řasách
z těla se ti tyčí bílý hrad
bude to moje smrt
ó, tak šílená a jasná*

Musím říci, já, narozdíl od svého bratra, jsem dobrodružnější typ, takže i když jedu na svém koni mezi stromy a vnímám tu svobodu, volnost, ale i nebezpečí, tak chápu, jak jsme vlastně stejní. Celou cestu jsem se snažil nemyslet na Norgyd. Téměř jsem se lekl, když se mi v dáli objevil Košehrad v celé své parádě. Pod ním se rozkládalo město.

Večeře. Dám si večeři, na to se opravdu těším a pak přenocuji jako pán.

Ráno. Pěkně jsem se vyspal a nyní se mé kroky zastavily před knihovnou. Vešel jsem. Hned v úvodní hale jsem si připadal tak, jako by mě někdo skřípl mezi stránky a odložil na polici. Přiběhl ke mně malý stařec a ještě než promluvil, tak jsem mu strčil do dlaně zlaták. Rychle pochopil a šli jsme rovnou k věci.

“Tak říkáte hrad Norgyd? Chvilku strpení, počkejte tady, prosím”.

Odběhl mezi regály a já mohl zase pozorovat studenty, jak studují. Neuplynulo ani půl směny a stařík se vrátil, v rukou měl knihu v kožených deskách.

“Tak tady to máme: severozápadní oblast, hrad Norgyd. V roce 814 nechal vystavět hrabě Karel Bezectný z Týru jako své letní sídlo. U hradu založil vesnici Lakýš. Miloval lov. Je zde poznámka, že při stavbě hradu byly nalezeny v propadlých prostorách nějaké kostry prapodivných tvarů, pravděpodobně povídky. Dále roku 835 po smrti hraběte hrad získal jeho syn Čáslav. Je zde pouze poznámka o neobvyklých úkazech a o nevyjasněné smrti jeho ženy Rostislavy z Modrého. Roku 841 hrad vyhořel. Od roku 842 hrad opuštěn, prý propukla nějaká epidemie. Ze zbylých obyvatel přežilo jen pár. 890 - sídlo hordy lupičů, vyvražděna baronem Borisem Krutým. Ve vesnicích okolo se povídá, že po hradě bloudí duše zemřelých. 1052 - hrad koupěn od koruny Bořkem Košehradským.

“To jsem já, nečekal jsem, že máte tak čerstvé zprávy”.

Mužik se na mě s překvapením podíval a řekl: “Musíte být velmi odvážný, ale o hradu se

říká ledacos. Měl byste ho nechat prozkoumat odborníky na okultní vědy”.

Zašklebil jsem se a zeptal jsem se, nemá-li někoho takového. Za zlatku mi nakreslil pláněk a napsal doporučení.

Armon, tak se ten člověk jmenoval. Starší prošeďavý muž velkého vzrůstu a s velkým břichem mě přivítal. Na sobě měl hnědou kutnu a jeho tvář byla skryta pod hustým vousem. Jeho zatuchlý příbytek byl ověšen množstvím nepotřebných věcí a on sám chřestil amulety a vířil prach.

“Hmm, tak říkáte prozkoumat hrad a rovnou Norgyd. Řekněme, že nejsem blázen”.

“Blázen byste byl, kdybyste nepřijal, chci se pouze přesvědčit, zda ho neobývají nějaké temné síly”, zachřestil jsem měšcem.

“Vy jste se zbláznil, copak nevíte, že Norgyd je místem smrti!”.

“Dvacet zlatých denně”.

“Dvacet pět”.

“Ukažte, co umíte”.

Armon si sedl a nakreslil před sebou na zem křídou kruh a odstoupil. Něco zamumlal a celý kruh začal hořet jasným plamenem. Tichý plamen ozařoval temné kouty jeho doupěte. Pak vzal moji ruku a vstrčil ji do plamene. Zachvátila mě strašlivá bolest. Odskočil jsem od kruhu a třel si spálenou ruku. On v klidu vstoupil do kruhu, plameny ho hladily po celém těle. Usmál se a vystoupil. Oheň zhasl.

“Dvacet pět, ujednáno. Ted' jsme na stejné lodi, zítra ráno odjíždíme”.

“Ano, pane”.

Rozloučil jsem se a odešel se tiše opít do hostince. Možná naposled.

Ranní sluníčko se koulelo po modré obloze. Rychle jsem se opláchl, oholil a bohatě se nasnídal. Ve stanovenou dobu jsem se setkal s Armonem. Nevypadal zrovna moc čistotně a byl obtěžkán různými zavazadly, o kterých mi sdělil, že jsou to jeho pomůcky. Dál jsem se nevyptával a vyrazili jsme. Cestou jsme nemluvíli. Když se slunko sklánělo nad černé stromy, vjeli jsme do vesnice. Rychle jsme ji projeli a nikoho si nevšímalí. Rychle se setmělo. Za vesnicí jsme se utábořili. Rozdělali jsme oheň a já se věnoval pití vína, kdežto Armon prováděl jakési modlitby či rituály. Nevím. Když jsem dopil svou láhev, tak jsem ulehl a spal.

Ráno jsme se probudili a vyrazili. Cesta lesem utekla rychle a jak tichá samota nás postupně

pohlcovala. Všude bylo ticho. Rozpadlé trosky hradu se tyčily proti nám, ubohoučkým smrtelníkům. Sesedli jsme z koní a přistoupili k bráně. Nádvoří bylo stejné, tak jak jsem ho tam zanechal. Armon se rozhlédl a přešel po nádvoří k rozbořenému stavení. Následoval jsem ho a pečlivě se rozhlížel po okolí. Mrazilo mne v zádech, ale to, že jsem nebyl sám, mě jaksi vnitřně uklidňovalo. Ten ohromný muž hlavou pokynul ke dveřím od rozpadlého stavení a já zastrčil klíč do zámku a otočil. Ihned jsem ustoupil. Armon uchopil runami popsany meč, zamumlal zařikadlo a strčil do dveří. Já jsem zažehl lucernu, kterou jsem vytáhl z batohu a tasil meč. Armon mi dal rukou znamení. Podal jsem mu lucernu. Dveře byly pootevřeny a světlo ozářilo temnotu. Oba jsme přistoupili ke dveřím. Trochu jsem se třásl Armon otevřel dveře dokořán a strnul. Čekali jsme. Paprsky světla ozářily místnost, která byla plná sutě. Hlučné kamenné zdi nic nefkaly. Ve zdi po naší pravé straně zel obrovský prostor, pravděpodobně bývalý otvor dveří. Nyní byl rozšklebený jako ústa. Vstoupili jsme. Čekal jsem, že se za námi dveře zavřou, nebo něco takového, ale nestalo se nic. Jen ticho. To skličující ticho. A zápach zatuchlosti a hniloby. Prošli jsme otvorem a zastavili se. Místnost byla velká a zdevastovaná. Strop se propadl, takže byly vidět zbytky doškové střechy, skrz které pronikaly paprsky světla. Místnost byla v hrozném stavu, hrozilo zhroutení. A nikde nic. Ticho.

“Tady nic není”.

V suti byly ohořelé kusy dřeva, pravděpodobně z doby, kdy hrad obývali lupiči.

“Jdeme ven”.

Vyšli jsme ven a já vše důkladně zamkl. Na nádvoří jsme prohlédli dvě polorozpadlé věže, které svíraly bránu. Nic, nikde nic. Pohlédl jsem do studny, vhodil jsem kámen. Napočítal jsem do čtyř a pak se ozvalo žbluňknutí. Nikde nic. Zdálo se mi to vše? Je to jen výplod mé fantazie? Armon se ještě nevzdal. Vytáhl sáh dlouhý proutek ve tvaru Y s vyřezávanými runami. Řekl, že se pokusí vyhledat sklepní prostory. Chytl proutek za oba rozšiřující se konce a roztáhl ruce tak, aby se oba šlahouny našponovaly a zamumlal nesrozumitelnou modlitbu. Proutek svým volným koncem okamžitě zaplusoval a zkroutil se k zemi.

“Mám to!”.

Armon začal obcházet celé nádvoří a proutek byl pořád jakoby přitahován k zemi. Vyšel z brány hradu a pokračoval po cestě, ušel dvacet kroků a proutek neměnil svůj stav.

“Co to znamená? Všude je to tady

podvrtaný”.

Jen jsem němě zíral. Teprve teď se mě zmocnil opravdový děs. Podzemní chodby, labyrint, a co v něm žije? Možná jen krysy.

“Studna!”, vykřikl Armon a běžel ke studně.

Proutek se tak silně ohnul, až se zlomil. “Špatné znamení”, zamumlal a pronesl tichou modlitbu.

“Vchod je tu”.

“Třeba je to podzemí zatopeno”, namítl jsem.

“Ne, na to bych nespolehal. Cítím temné síly, něco nás sleduje. Přines lano, půjdu na průzkum”.

Přinesl jsem lano a přemítal o všem a třásl se. Obdivoval jsem Armona pro jeho sebejistotu.

“Bojiš se, Armone?”; tiše jsem se zeptal a podal mu lano.

“Jo”.

Svojí odpovědí mne neuklidnil. Přivázal si lano kolem pasu, rozžehl jsem znovu lucernu a přivázal mu ji na popruh u pasu. Napřed se tiše pomodlil.

“Dej na sebe pozor”, poplácal jsem ho po rameni a sešel pevně provaz, který jsem uchopil oběma rukama. Armon vystoupil na římsu studny a pomalu se spustil.

Nikdo nebude brát nurnské jméno nadarmo

Rozhovor s Menhorianem Blathelem

Menhoriane, celé Tvé jméno zní Menhorian Nocturno Blathel z Cairn. To zní hodně váženě a skoro bych si vsadil na Tvůj dobrý původ. Mohl bys ve stručnosti objasnit původ Tvého jména, a to z jakého pocházíš rodu a kraje?

Tak co se týče původu mého jména, tak ho mám samozřejmě po otci jako každý, co se týče toho posledního. Otec pocházel, respektive otcova rodina pocházela z vesnice Blanathel, která je..., což znamená, nebo by mělo znamenat, Údolí květů, a jeho děd, možná už jeho praděd, žil v Lurgrapsu, kde jsem žil i dlouhou dobu já. Co se týče místa původu, tak je to vesnice Cairn, kde jsem se narodil, protože matka nechtěla podstupovat dlouhou cestu do města a zůstala v té vesnici, a vzhledem k tomu,

že z Lurgrapsu je spousta lidí, tak jsem si vzal jméno téhle vesnice. To je asi tak všechno.

Ty jsi do družiny přišel roku 1059, ale nepřišel jsi jako zcela nezkušený nováček. Ty jsi již zažil některá krkolomná dobrodružství. Mohl bys o nich něco povědět?

Tak na to své první dobrodružství vzpomínám velmi rád. Škoda, že už s náma není Králík, který to dobrodružství taky zažil. Jde vo to..., právě dobrodružství v oblasti Gergelu, kde je i Lurgraps. A dalším členem, pozdějším členem Nurnské družiny, byl i kroll Egh, který to dobrodružství taky zažil. Bylo to poměrně nechtivé dobrodružství, neboť jakýsi theurg či nekromant, nebo něco na půli cesty mezi těmahle dvěma..., to snad nejde ani říct, zálibama, nebo „povoláníma“, oživoval nějaké pochybné demony v malé vesnici. My jsme tam, respektivě já, Králík, Egh a ještě jeden kroll, tuším se jmenoval Babel..., tak jsme v tom příliš nezařigurovali. Toho pomatence jsme nedostali, nicméně měli jsme štěstí a pod hřbitovem ve starých chodbách jsme objevili poměrně slušnou sumu peněz, kterou jsme si rozdělili a všichni jsme se rozešli. Po tomhleto zážitku jsem dlouho zvažoval, jestli dráha dobrodruha je opravdu to pravé, protože to, co jsme tam zažili, mi nahánělo husí kůži, ale pak nakonec jsem vyhledal Králíka a už..., zasloužilého člena Nurnské družiny, a tak jsem se přidal do družiny, kde jsem doposud.

Pokud se Ti bude dařit tak, jako doposud, tak se již budeš muset zanedlouho rozhodnout, kterou cestu magie si zvolíš. Ptám se na to proto, neboť jsem četl Tvoji odbornou stat’ o povaze ochranných kruhů. Hodláš se tedy nadále zabývat ochrannou magií, nebo to byla spíše polemika s panem Magyjášem?

Tak spíš, než ochrannou magií, bych se spíš zabýval protikouzly..., to s Magyjášem jsme se taky bavili. Takovým mým úplným cílem magie by bylo vlastně použití magie vložené do kouzla k tomu, aby byla..., aby to kouzlo bylo odkouzlený. Třeba s Magyjášem jsme se přeli vo to, jestli je vůbec možný odkouzlit nemrtvého, použít tu magii, která v nemrtvém je, na to, aby sám sebe zničil, prostě jenom s přidáním malé energie. Takže bych se spíš zabýval takovou tou teoretickou magií. Ona ochranná magie to je vlastně taky.

Jaký máš vztah s družinovým mágem Rienem

Gwarditem, který je bezpochyby mnohem zkušenějším, ale jehož výsledky v čarování jsou někdy zpochybňovány? Nenapadlo Tě někdy začít s ním soupeřit o post nejschopnějšího kouzelníka v družině?

Tak soupeřit s ním mě nenapadlo. Rien Gwardit je velmi zkušený kouzelník, u kterého se můžu stále něco přiučit a stále se něco přiučuji.

V relativně nedávné době ses vyznamenal při obraně Liscannoru, který byl napaden jistou Klogou. Jak vzpomínáš na tuto událost a mohl bys říci něco bližšího o své roli při této obraně?

Tak při obraně Liscannoru tam spíš..., nemyslím si, že bych se příliš vyznamenal, protože jsem používal velmi zvláštní prsten, pomocí kterého..., pomocí kterého jsem Klogu dokázal zabít. Takže otázka je..., že třeba by tím prstenem tu Klogu dokázal zabít kdokoliv... (hodně dlouhá pauza)... Jinak ta událost v Liscannoru..., to bylo..., myslím, že to byla nejkrvavější událost v Liscannoru vůbec a všichni občané to, co zažili, se budou snažit zapomenout. Co nejrychleji.

Na začátku své kariéry v Nurnské družině jsi bydlel u Kutouše Králíka a v hostinci U hrocha. V nedávné době sis ovšem postavil velice pěkný a vkusný dům. Přijde mi však, že je pro jednu osobu příliš veliký. Máš tedy v úmyslu si do něj přivést v brzké době nevěstu a hodláš založit rodinu?

Tak nedrív bych k tomu domu. Problém je v tom, že já se učil stavebnictví u svého strýce a on se zabýval spíš než obytnými domy, tak se zabýval obrannými... fortifikacemi a stavbami. Na tom mém domě je to vidět. Je teda navržen tak, že trochu připomíná hrad. Není až tak velký, jak se zdá. Je to jenom rozložením jednotlivých objektů, jednotlivých částí toho domu, takže vypadá větší než ve skutečnosti je. Ale pravda je taková, že na jednoho člověka je opravdu velký, ale já mám rád komfort, pohodlí a dostatek prostoru. Co se rodiny týče, tak zatím ani neplánuju, takže stěhování dalších lidí, to je otázka budoucnosti.

Čím se zabýváš ve svém volném čase, když zrovna nejsi na výpravě?

Tak ve volném čase mezi dobrodružstvím... Tak pokud nestuduji kouzla nebo jenom si něco načtu,

tak si užívám peněz, který sem si přines a kterých mám momentálně poměrně dostatek. Jináč žádnou speciální činnost nemám. Občas mám chuť si namalovat nějaký dům, ktorej by se mi líbil, nebo ktorej by se pak líbil i někomu jinýmu. Třeba mu prodám návrh nebo celou realizaci toho domu.

Nyní jsi byl zvolen vůdcem výpravy. Jak si představuješ, že budeš řídit družinu? Zkus se o tom trochu rozpovídat. Třeba z hlediska taktiky, neboť družina má v současné době silnou slabinu v absenci družinového felčara. Budeš striktně vyžadovat postavení jednotlivých družiníků v boji? Jak hodláš postihovat případnou nedisciplinovanost? Máš na mysli třeba takové šípy některých střelců v zádech družiníků.

Tak samozřejmě, postihovat lidi samozřejmě ztratou kořisti, a co se týče taktiky, tak bych rád, kdyby střelci, který..., která družina má, který v družině jsou, tak aby byli dostatečně využití, čili postavení střelců na křídlech. Vepředu válečníci. A co se plánovaných bojů týče, tak to chce, vzhledem právě k nedostatku felčara, tak ty akce to chce dělat voprawdu rychlý, účinný, za podpory celý družiny, protože jakýkoliv zranění..., nějaký vážnější, si vyžádá čas, a pokud pro nás bude čas drahocenný, tak celá výprava může skončit nezdarem.

Docela by mě zajímalo, jakým způsobem hodláš rozdělit případnou kořist? Ptám se na to proto, neboť poslední vůdce Dolwen si při tomto počínal, slušně řečeno, jako mamlas.

Tak, kořist rozdělovat tak, jak si kdo zaslouží. Je pravda, že Dolwen rozdělil kořist značně pochybným způsobem. Zvlášť, co jsem se teda doslechl, tak srovnání třeba Myšilova, zkušeného dobrodruha, a Horáce Lipového. Tak to..., tam sice Horác dostal hodně peněz, ale myslím, že za málo. Tomu bych se rád vyhnul.

Tak u toho ještě chvíli zůstaňme, u toho vůdcování. Hodláš nějakým způsobem zapojit do větších angažovaností právě družinového lempla Horáce Lipového?

No..., byl bych rád, kdyby Horác Lipový mohl..., rozpomenul se na slávu Nurnské družiny a snažil se jí nějakým platným způsobem podpořit. Rád bych mu pomoh, ale pokud se ukáže jako zatvrzelec odmítající jakoukoliv pomoc, chovající se dále tak, jak se dodnes choval, tak myslím si, že nad ním

zlámu hůl.

Chtěl by jsi na závěr ještě něco říci? Někaké přání, osobní motto nebo něco takového?

Tak, samozřejmě, rád bych vyslovil přání, aby jsme se všichni vrátili ve zdraví se všemi končetinami a se všemi lidmi z tohodle dobrodružství, aby už si nikdo nemoh dovolit brát nurnské jméno nadarmo.

Děkuji za pěkné povídání, G.M.

List Melechorův

Rád bych se na stránkách Lyškánory podělil s jejími čtenáři o list, který jsem před deseti lety dostal od svého učitele, druida Melechora. Bylo to krátce před jeho smrtí. Osoba ctěného pana Melechora na mne měla a stále má veliký vliv. Můžu říci, že díky němu jsem z hlediska druidství tím, čím jsem. A za to mu děkuji.

Klabzej Myšilov

Milý Myšilove,

píši Ti v čase zrání veškerých plodů, co jich zem skýtá. V obrovském čase sklizní, hojnosti a jejich oslav. V polích kolem Tehaly, Horní a Dolní Koliby lidé již svázali obilí do snopů, vymlátili jej ve svých stodolách a semleli na mouku. Všude se sklízejí plody stromů, jejich větve se odlehčují, aby je nezlomil podzimní vítr. Některá pole či pastviny mění svoji barvu na sytou hněd' ornice a lidé se začínají připravovat na další zimu.

Čekal jsem Tě každé jaro, že přijedeš potěšit svůj mladý zrak na pučící listí buků a dubů, že popatříš na Sluneční chrám, koupající se v záplavě prvních teplých paprsků, budících zem ze sevření sněhu a zimy, že pohledem polaskáš vlny říčky Isle a snad i vystoupíš na Blegonad a pohledem ptáka v letu přehlédneš nesmírné moře hvozdu pějící jarem a obrovskou silou života, že osvěžíš své srdce, naplníš jej novou silou a potěšíš tak i srdce mé, neboť na Blegonad jsem nevystoupil již několik let a síla hvozdu jarem neproudí skrze mé tělo. Stárnu.

A proto Ti píši, budeš-li mít chuti, přijed' potěšit srdce starce uprostřed lesů na sklonku léta, abys mu mohl vyprávět, co nového ve světě se

přihodilo, a vytrhls jej z jeho samoty.

Téměř o svátku Slunovratu jsem zcela osířel. Blegudd, můj věrný druh, po tolika letech zemřel. Pohřbil jsem jej u Slunečního chrámu na druhém břehu Isle.

Lesy a rostliny za svůj život prožijí mnoho zim, ale jen pro některé je to zima poslední. Stromy hynou v létě, na jaře, na podzim i v zimě rukou člověka, ohněm, silným větrem, který ohýbá mladé kmeny, až se svojí korunou dotknou země, a silné stromy půl či vyvrací, nebo kobylky, červi, mor... Stejně je to s lidmi. Umírají mladí v rozpuku, jejich otcové uprostřed léta a jejich dědové na konci zimy.

Ve svém životě jsem měl bohaté léto strávené uprostřed lesů, avšak můj podzim přišel rychle a nastala zima.

Proto Ti teď píši. Večery sedím a ohlížím se cestou mého života. A hodnotím. Přijed', prosím, třebas jen na pár dnů.

V mém srubu, obklopen tichem hvozdu poslední den měsíce sečna roku 1052

Melechor

Považuju se za dobrého střelce

Zde předkládám váženým čtenářům Lyškánory rozhovor se svérázným hobitem Adonem.

Gerlrod Moskyl

Adone, Ty jsi v družině již relativně dlouhou dobu, ale přiznám se, že vlastně vůbec nevím, odkud pocházíš a čím jsi se zabýval ještě před svým příchodem. Mohl bys to alespoň ve stručnosti objasnit?

Nó, tak vlastně já jsem se do družiny dostal v..., přes Nurn a přes pana Riena, kterého jsem tam potkal při nějakém problému na ulici. A předtím vlastně pocházím z ostrovů, který jsou vlastně sto mil severozápadně od Erkrachtské říše a tam jsem vlastně větší část života..., života, co jsem prožil, tak jsem strávil na lodi. Jako kuchtik.

Během své první výpravy v družině jsi se nechal v Mallikornu tetovat jakýmsi námořníkem. Tetování Ti dle všeho způsobilo velké problémy. Proč jsi se vlastně tenkrát nechal tetovat a jak vzpomínáš na násilné odstranění Tvé tetáže ostatními družiníky?

Proč jsem se nechal tetovat? Asi to byla vzpomínka na mé předchozí zážitky z moře, kde jsem strávil asi sedm let. Přiznám se, že na tý lodi to bylo i mezi..., jaksi nebyli to klasický obchodníci, byli to spíše..., řekněme, lidé svobodného řemesla, takže možná asi proto jsem se nechal tetovat jako připomínku uplynulé doby. No a co se týká toho odstranění, no..., rozhodně to jsem Heftovi dodneška nezapomněl, a protože to, co mi provedl, to bylo jako..., zkrátka byl jsem podvedený. A jak to bylo s téma problémama? Nevím, jestli to bylo tím, nebo to bylo tím, že jsem byl nastydlý.

Já Ti položím doplňující otázku. To, že říkáš, že jsi se pavil na moři a mluvíš něco o svobodném řemesle, to znamená, že jsi byl pirát?

Noóó..., já přímo ne. Já jsem byl v kuchyni jako pomocník kuchaře, ale posádka vobčas něco takového udělala.

Během předešlých výprav mělo již několik družiníků pochybnou čest seznámit se s Tvými šípy v zádech. To jsi skutečně tak neobratný a zbrklý střelec? A také by mě zajímalo, jestli z toho hodláš pro sebe vyvodit nějaké důsledky? Ptám se na to proto, neboť pakliže je Ti to vytýkáno, reaguješ na to většinou jen nějakým rádobý vtípem.

Co se týká to..., že několik družiníků jsem již trefil. Ono několikrát to již bylo způsobeno i jaksi situací, třeba Dolwen mi sám naběhl do šípu..., ééé co se týká třeba Hefta trefeného, tak to byl boj vlastně s vlkama, kdy Heft vyřídil svého a potom defakto také vběhnul mě do rány. Takže těžko jako..., rozhodně se považuju za dobrého střelce, nemyslím si, že by v tom bylo cokoliv jiného a vyvodit z toho důsledky, že... nevím, zatím mě nic nenapadá, no. Asi se spíš více dohodnout před bojem, kdo kam poběží, aby pak nedocházelo k těmto nešťastným událostem.

No, ovšem to se v boji dost často nedá přesně dohodnout, kterak se bude situace vyvíjet. Takže jestli by spíš nebylo moudré někdy si tu ránu odpustit, než střílet zbytečně s nížikem?

Ano, to..., čas ukáže, co se z toho vyvodí, no.

Kam bys to chtěl v družině dotáhnout? Jakým by jsi se chtěl ubírat zlodějským směrem?

Aha, co to je zlodějský směr? Ted' úplně nerozumím otázce. A kam bych to chtěl v družině dotáhnout? Ted' jsem si pořídil barák..., dům, dostal jsem úřad od starosty, že se starám o rybník, takže zatím to vypadá, že tímto směrem se bude ubírat moje kariéra. Co se týká přímo jaksi družiny a výprav, to těžko já mohu soudit, jak mi bude dáno shůry a co se všechno stane. Ale zatím jako nijak neplánuju do budoucna. Myslím, že ani ted' to příliš nejde.

Co se týče toho zlodějského směru. Jestli se hodláš třeba specializovat na páčení truhel, vylupování domů, případně na vykrádání starých hrodek, nebo něco takového?

Aha, no..., pořád ne úplně rozumím. Řekněme, že mám rád malé vrhací předměty. Samozřejmě, umět si otevřít dveře, to je vždycky dobrá věc. Mám v tom určitou specializaci, ale co bude dál, těžko říct.

Část družiny Tě považuje za silně uřvaného jedince, který toho zatím mnoho nedokázal. Chtěl bys nějak jejich mínění poupravit?

Tsss..., to je názor ostatních. Já těžko s tím mohu ted' přímo něco udělat. Časem se ukáže, že buďto se mylíli, nebo že měli pravdu.

Stal jsi se obecním rybníkářem, ty už jsi to tady nakoušl. Jak by jsi chtěl pečovat o svěřený rybník?

No, tak poslední úpravy byly, že ted' jsem dostavěl a za... snad doufám, že i za podpory Ohněžára ted' vlastně byl postavený ééé... udírna. Ééé..., do budoucna, samozřejmě, záleží, jak se dohodnu se starostou, ale asi bych chtěl rybník trochu rozšířit a osázet to řák stromy, aby se tam dalo příjemně pobýt. Jestli snad časem i postavit řáký přístřešek pro rybáře nebo tak.

Poslední družinová výprava vlastně začala událostí v Tvém domě. Pověz nám o tom něco?

Nó, co se týká posledních..., poslední události. Někdy před půlnocí jsme se..., jsem se vrátil vod hostince U hrocha..., já nic netuše jsem šel do svého nového domu s tím, že se natáhnou, vyspím,

připravím se na práci na druhý den a když... Dům byl zamčen, normálně jsem si ho otevřel, když jsem přišel do svého pokoje - tam seděli dva jakýsi pobudové. Ty se začali ptát, kdo jsem, jestli jsou tu správně ve vesnici Nurnské družiny. Na moji odpověď, že nejdřív by se mi mohli představit oni a přijde na to, kdo oni vlastně jsou. Nakonec jsem tedy přiznal, že tato obec je jaksi místem, kde se nachází část Nurnské družiny. V tom okamžiku oni mě začali vydírat, že já jim dlužím dva tisíce zlatých. Potom došlo k několika událostem, kdy jsme se no..., byli to velcí lidé. Proti nim všem člověk mnoho šancí neměl, takže byl jsem surově zbit a zavřen do vlastního sklepa, ale předtím jsem jim ještě řekl, že správa mých peněz teď náleží na panu Dolwenovi, kdy jsem předpokládal, že pan Dolwen si s nima poradí. Po nějaké době se objevil Dolwen, vypukl..., vypukl střet, kdy Dolwen vyřadil jednoho z těch dvou chlapů a druhého jsem já zabil.

Trpaslík Heft si Tě vybral za svědka na své svatbě s dcerou naglinského starosty. Přitom se spolu neustále hádáte. Jak k tomu došlo?

Ale no tak..., Heft je v zásadě kamarád, takže to bylo... Naše vztahy jsou, že si ze sebe..., nebo já z něj udělám rád srandu, ale v zásadě jako máme k sobě dobrý vztah. Takže i proto jsem byl vybrán.

Když se v Nurnu odehrával ples, přišel jsi na něj oblečený jako šupák. Považuješ to za normální?

No, především bych chtěl říct. Já jsem nepřišel oblečený jako šupák! Já jsem přišel slušně a čistě oblečen. Ano, uznávám, že na plesy se chodí ve speciálních šatech, šitých na míru u krejčího nebo... Nevím, něco takového říkal Rien Gwardit a i několik družiníků okolo. Nevím, já jsem přišel ve velmi slušných šatech. Nakonec, na bál jsem byl bez problémů vpuštěn, takže si nemyslím, že to bylo něco, co bylo za problém.

Na stejném plese jsi obletoval jistou hobitku. Jak se v současnosti Tvůj vztah k ní vyvíjí? Hodláš se třeba v blízké době ženit? Koneckonců máš svůj vlastní dům.

Nóóó..., především bych chtěl podotknout, že na tomto plese jsem se zdržel pár směn a nikoho jsem tam neobletoval. Asi zřejmě narážíš na Heftovu svatbu.

Tak to jsem se spletl. Tak pověz něco o Heftově

svatbě.

Nóóó..., tohleto je moje soukromá záležitost. Zatím jako svatbu nijak asi neplánuju.

Poslední vůdce Dolwen Ti příděлил velmi slušný díl kořisti. Máš pocit, že sis jej skutečně zasloužil?

Hmmm..., ano.

Jak vycházíš s dalším družinovým zlodějem Fionnem Ruindorským? Myslíš si, že si navzájem konkurujete?

A, no tak, já myslím, že u nás o konkurenci se příliš mluvit moc nedá. Přece jenom už jenom výškový rozdíl napovídá, že každý se chováme trochu jinak. Naopak, již několikrát jsme se krásně doplnili, kdy na zámcích u dveří, které se jednomu nebo druhému nepodařilo otevřít. O..., myslím, že konkurence tady nemám o tom žádně..., myslím, že nikoliv.

Děkuju

Několik “otázeček” na vážený mallikornský soud

Na tomto místě uveřejňujeme dobový dokument, který svého času sepsal a dnes předal k otištění v občasníku pan Gerllod Moskyt. Dokument je jeho písemnou přípravou k soudnímu zasedání ve věci vykonstruované obžaloby proti p. Gwarditovi v Isselu roku 1061.

Stručné shrnutí událostí:

Riena Gwardita kdosi (my ale víme, že to byl ten gauner Milda Pírko) napráskal v Isselu, že ukradl přívěšek. Faktem je, že tento přívěšek vlastní pán z Křivé věže již hodnou řádku let a získal jej zajisté řádnou cestou. A to mu může kdokoli z Nurnských či obyvatel Liscannoru popravdě potvrdit. Rien byl zatčen, vyslýchán a následně propuštěn s tím, že musí složit kauci ve výši 10.000 zl. a dostavit se za nějakou dobu k soudu (přesné datum zná družinový písmák Menhorian Blathel). Rien kauci složil a v určené datum se řádně k soudu dostavil i se svědky Gerllodem Moskytem a Klabzejem Myšilovem. Ovšem druhá strana (ta údajně okradená) se vůbec nedostavila a soudce

suše odložil případ o další měsíc s tím, že onu druhou stranu nyní zastupuje přímo mallikornský stát. Tolik fakta.

Otázečky:

- jak se jmenuje ten soudce?

- jak je možné, že druhou stranu najednou zastupuje přímo mallikornský stát?

- co se stane, až se druhá strana opět nedostaví (opět se vše odloží o měsíc, atd.)?

- zaplatí soud pobyt pana Gwardita v Mallikornu po dobu toho odloženého měsíce, případně i svědkům, a to v příslušné výši u člověka, který je schopen složit najednou kauci 10.000 zl.?

- jak je možné, že když se obžalovaný řádně dostaví a žalovatel ne (asi dobře ví, že nemá pravdu), tak je případ odložen a není automaticky za vítěze sporu prohlášen ten chudák obviněný?

- existuje něco jako psané mallikornské právo a je možné do něj nahlédnout a kde?

- pakliže je druhá strana najednou zastupována přímo mallikornským státem, nemůže být pan Gwardit také zastupován mallikornským státem (tato otázka je absurdní asi jako celý tento “případ”)?

- kdo je nadřízený tohoto soudce a lze si na něj případně někde stěžovat?

- třeba někoho napadne něco dalšího...

Pod čarou

Dovolujeme si oznámit,
že
velkododavatel naglinských hutí
a armády Gwendarronu
Heft Taras
a
dcera nagliského starosty
Fiala Ómorková
se
rozhodli spojit své cesty ve
společný život

Jste, všichni přátelé liscannorští, srdečně
zváni na svatbu do Naglinu dne 25.7.1062

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu